

державної території – відповідними національними службами [3, с. 72].

Існує, крім того, значне число міжнародних неурядових організацій, покликаних сприяти співробітництву держав у справі забезпечення ефективної і безпечної міжнародної аеронавігації. У їхньому числі можна виділити такі наукові міжнародні організації, як Асоціація міжнародного права й Інститут міжнародного права, що неодноразово розглядали відповідні міжнародно-правові проблеми на своїх регулярних сесіях.

Література

1. Ануфрієва Л. П. Міжнародне публічне право: навч. посіб. / Л. П. Ануфрієва, К. А. Бекашев. – М.: ТК Велбі, Вид-во Проспект, 2005. – 784 с.
2. Бордун В. Д. Правове регулювання міжнародних польотів цивільних повітряних суден / В. Д. Бордун, О. І. Котов, Ю. М. Малєєв. – М.: Волтерс Клувер, 2006. – 517 с.
3. Міжнародне публічне право: підручник / За ред. Ю. М. Колосова, В. І. Кузнецова. – М.: Волтерс Клувер, 2000. – 486 с.
4. Про міжнародну цивільну авіацію: Конвенція від 07.12.1944 [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://zakon5.rada.gov.ua/laws/show/995_038

УДК 341(043.2)

Літвінов А. О., студент,
Навчально-науковий Юридичний інститут,
Національний авіаційний університет, м. Київ
Науковий керівник: Жмур Н. В., старший викладач

КЛАСИЧНЕ МІЖНАРОДНЕ ПРАВО

До кінця середніх віків у Європі стали формуватися перші великі національні держави з централізованою владою, здатною встановити порядок. Розвиток нових державних устроїв, набираючий хід науково-технічний прогрес, процес колонізації, що посилюється, і виникнення завдатків капіталістичного методу виробництва усе більше входили в конфлікт з феодальним устроєм соціально-економічного життя і всевладдям католицької церкви.

Період XVI-XVII століть вважається часом зародження і розвитку класичного міжнародного права. Після завершення тридцятирічної війни в умовах, коли ні католицька церква, ні Священна Римська імперія не могли більше диктувати норми для стосунків між державами, виникла проблема визначення засобів регулювання стосунків між рівно суверенними країнами Європи. У таких умовах зародилася ідея перенести вдалий досвід правового регулювання усередині держав на їх стосунки один з одним. Як на внутрішньодержавному, так і на міжнародному рівні в цих

цілях було передусім використано римське право. У основі римського права лежало рівноправ'я приватних осіб, а міжнародного – рівноправ'я країн. Велика роль у формуванні класичної міжнародно-правової концепції і формуванні зачатків міжнародно-правової свідомості в Європі належала юристам, зокрема дипломата Гуго Гроція (1583-1654 рр.), який у своїй праці «Про право війни і миру» (1625) уперше детально обґрунтував існування «права, яке визначає відносини між народами і правителями» [1, с. 13-24].

Міжнародно-правові концепції на практиці майже не застосовувалися, хоча юридична аргументація використовувалася дипломатією. Важливим регулятором міждержавних відносин продовжували залишатися норми аристократичної моралі, які розглядалися як міжособові зв'язки правителів-суверенів, які одноосібно втілювали і представляли усю державу.

Таким чином, до кінця XVIII століття в Європі склалася ситуація, коли розвивався процес надання міжнародним звичаям і нормам правового статусу, але держави частенько їх не дотримувалися і в зовнішніх зносинах виходили виключно з національних інтересів [2, с. 345-379].

Середина XIX століття ознаменувалася декількома епохальними подіями що зіграли велику роль в розвитку міжнародних відносин. Відгриміла друга комуна у Франції, в результаті громадянської війни повністю сформувалася цілісна держава США, остаточно ослабла Османська імперія, досягли піку своєї могутності Російська і Австро-Угорська імперії.

З іншого боку в Західній Європі сформувалося ще одна потужна держава – Бісмарк добився об'єднання Німеччини і остання стала активним членом міжнародних відносин.

На міжнародно-правовій арені також сталося декілька нововведень: в 1874 р. був підписаний акт про заснування Всесвітнього Поштового союзу, в 1875 р. приймається конвенція про Телеграфний союз і в 1890 р. встановлюється багатостороння залізнична конвенція. Таким чином, приймає широкий розмах правове регулювання міжнародних економічних відносин. На жаль, цього неможливо сказати про регулювання політичних стосунків яке в більшості випадків залишалося фікцією. Механізм дії договорів в цій області був виключно політичним, а право було широко диспозитивним. Світ був розділений на колонії, напівколонії і залежні держави, яким були нав'язані кабальні договори. Деякі формально залежні держави (наприклад Китай) були розділені на сфери впливу, а інші (наприклад Імперія Османа і Іран) знаходилися в повній економічній залежності і знаходилися на межі політичної дезінтеграції. По визнанню самих європейських і американських юристів, міжнародне право, і те не в повній мірі, застосовувалося виключно відносно християнських країн

Європи і Америки. У колоніях, якщо навіть якісь норми знаходили своє застосування, то у сильно модифікованому варіанті.

З іншого боку, розділ світу, що завершився, на колонії між ведучими державами тієї епохи привів до розжарення міжнародно-політичної обстановки у самій Європі. Новоутворені і такі, що отримали несправедливу в їх розумінні долю територій країни бажали більшого і до кінця XIX століття стало відчутним дихання «великої війни», що наближається. Набирала оберти гонка озброєнь і посилювалася інтенсивність дипломатичного тертя між провідними колоніальними державами. З іншого боку проводилося інтенсивне кодифікування законів війни, яке знайшла своє логічне завершення в другій Гаагській конференції 1907 р.

Таким чином, в даний період міжнародне право представляло широкі можливості для застосування сили, а війна вважалася законним засобом політики.

Література

1. Бекашев К. А. Международное публичное право / К. А. Бекашев. – М.: Юристъ, 2008. – С. 24-48.

2. Абашидзе А. Х. Неправительственные организации: международно-правовые аспекты / А. Х. Абашидзе, Д. А. Урсин. – М.: Норма, 2005. – С. 21.

3. Скакунов Э. И. Международно-правовые гарантии безопасности государств / Э. И. Скакунов. – М.: Юристъ, 2008. – С. 67-98.

4. Декларація про удосконалення співробітництва між Організацією Об'єднаних Націй та регіональними угодами чи органами в сфері підтримання міжнародного миру та безпеки, затверджена резолюцією 49/57 Генеральної Асамблеї від 9 грудня 1994 р. // «Официальные отчеты Генеральной Ассамблеи, сорок девятая сессия», дополнение № 49 (A/49/49). – С. 399-401.

УДК 347.85(043.2)

Масло Н. М., студентка,
Навчально-науковий Юридичний інститут,
Національний авіаційний університет, м. Київ
Науковий керівник: Жмур Н. В., старший викладач

НАЦІОНАЛЬНЕ КОСМІЧНЕ ПРАВО УКРАЇНИ

Визнання України як суверенної космічної держави, а також надання їй світовим співтовариством можливостей для реалізації свого космічного потенціалу (вихід на світовий ринок космічних послуг і технологій) знаходиться у залежності від ефективності реалізації (імплементатії) міжнародно-правових норм у національному законодавстві.

З набуттям незалежності нашою країною стало можливим формування